

Dziesięć znamion Kościoła w permanentnej misji. Wykład George'a Weigla

W ciągu dwóch tysięcy lat chrześcijanie zmagali się z licznymi wyzwaniem. Odpowiedzią „Kościoła w permanentnej misji” na współczesny agresywny sekularyzm i postmodernizm są omówione przez George'a Weigla znamiona, takie jak: głęboka relacja z Chrystusem, życie i działanie oparte na sakramentach czy Biblia jako Słowo Boże, które prowadzi do zbawienia.

W środę, 14 maja o godzinie 16:30, w Instytucie Kultury św. Jana Pawła II w rzymskim Angelicum odbył się wykład, podczas którego prof. George Weigel przedstawił swoim słuchaczom dziesięć znamion Kościoła w permanentnej misji – katolicyzmu ewangelicznego, który nie jest odłamem domniemanego katolicyzmu w ogóle, lecz dookreśleniem jego współczesnego charakteru, wyznaczonego przez próbę odpowiedzi na dzisiejsze problemy, właśnie poprzez skupienie na działaniach ewangelizacyjnych. Podstawy, na których opiera się ta próba, położył pontyfikat Leona XIII, a ich pełnego rozwinięcia dokonał Sobór Watykański II, interpretowany przez Jana Pawła II i Benedykta XVI.

JP2 Lecture // George Weigel: "Ten Markers of a Church 'Per..."

Każda reforma, ale także wszelkie działania Kościoła, bazują na głębokim przekonaniu o tym, że Wspólnota ta jest szczególnym miejscem spotkania z wcielonym Bogiem, umożliwiającym wierzącym nawiązanie z Nim relacji poprzez Biblię, sakramenty czy uczynki miłosierdzia. To pierwsze znamię – skupienie na relacji z Chrystusem – prowadzi poprzez słowa „Ja jestem drogą i prawdą, i życiem” do drugiego z nich, podkreślającego autorytet Kościoła w zakresie prawd

wiary i, tym samym, drogi wiodącej wiernych do Boga. Katolicyzm ewangeliczny oferuje, wbrew postmodernizmowi, prawdę i wzór, który pozwala wieść życie prowadzące do zbawienia.

Środkami tego zbawienia są sakramenty (trzecie znamię), w tym chrzest i Eucharystia, włączające wiernych w życie liturgiczne i w zgłębienie Słowa Bożego – uczestnictwo w *communio sanctorum*. Bogate życie sakramentalne Kościoła w permanentnej misji skutkować ma nieustającym nawracaniem jego wiernych (znamię czwarte). Katolicyzm ewangeliczny, świadomy grzeszności człowieka, wzywa do takiego nawracania poprzez ciągły rozwój w kierunku rozkwitu umysłowego, duchowego i moralnego, prowadzącego ostatecznie do wiecznego życia.

Życie liturgiczne Kościoła w permanentnej misji pozwala wiernym doświadczyć piękna w liturgii (znamię piąte). Odczarowany – by posłużyć się pojęciem Maxa Webera – świat, ponownie może oczarować nas w pięknie, którego źródłem może być zarówno liturgia w tradycyjnym, jak i nowym rycie Mszy Świętej.

Podejście, które potrafi łączyć zdobycze współczesności w postaci historyczno-krytycznych badań nad Pismem Świętym z tradycyjną, teologiczną egzegezą stanowi kolejne znamię Kościoła w permanentnej misji. Pozwala ono traktować Biblię ponownie jak Słowo Boga. Nowoczesne badania nad świętymi tekstami stanowią tutaj jedynie narzędzie, które pozwala co prawda odkrywać znaczenie tekstu, ale decydujący głos w ich interpretacji jest przede wszystkim nasza wiara.

Podobnie jak krytyczne metody, pozbawione żywego kontaktu z Objawieniem skutkują nieufnością wobec jej treści, tak postmodernistyczna kultura niechętna wszelkiemu autorytetowi odrzuca hierarchiczny porządek Kościoła, w którym jest miejsce na różnego rodzaju powołania (znamię siódme). Dotyczy to zarówno księży, z biskupem Rzymu, będącym sukcesorem apostołskim, na czele, jak i wiernych świeckich, wezwanych do głoszenia i życia według Ewangelii w ich otoczeniu.

Realizowanie tego powołania ma niebagatelne znaczenie kulturotwórcze – Kościół w permanentnej misji jest zarówno twórczy, jak i kontrkulturowy (znamię ósme). Unikalna kultura, budowana przez Lud Boży, przemienia świat, ale także musi przeciwstawić się i krytykować agresywny nihilizm, sekularyzm czy wręcz Chrystofobię. Jedno i drugie zadanie, przed którym stoi katolicyzm ewangeliczny, pełni istotną rolę w uzdrawianiu współczesnego świata.

W dyskusji z tym współczesnym, często wrogim chrześcijaństwu, światem, Kościół musi posługiwać się dwoma językami – zarówno ukształtowanym przez swoją tradycję, opartym na Piśmie Świętym, jak i racjonalistycznym językiem XXI wieku. W dyskusjach na istotne dla naszej współczesności tematy, katolicyzm ewangeliczny chce prezentować swoje stanowisko w przejrzystym toku argumentacyjnym, który z jednej strony pozwoli wejść w dialog ze współczesną kulturą, z drugiej zaś obali antykościelny mit, ukazujący chrześcijaństwo jako sektę, domagającą się bezrozumnego posłuszeństwa.

Ostatnim znamieniem Kościoła w permanentnej misji jest oczekiwanie na ponowne przyjście Chrystusa, a póki to nie następuje, głoszenie Ewangelii dla zbawienia całego świata. Stanowi to istotę tej permanentnej misji – wierni, którzy „przychodzą do Boga, do Galilei”, wracają z niej do świata, wzywając go do nawrócenia i życia w ewangelicznej prawdzie.

mn

Fot. Alessandro Fucilla

Otwarte wykłady Janopawłowe wygłaszane przez uczonych z całego świata są organizowane przez Instytut Kultury św. Jana Pawła II na Wydziale Filozofii Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu – Angelicum w Rzymie, rzymskiej *Alma Mater* Karola Wojtyły.

Instytut Kultury św. Jana Pawła II jest interdyscyplinarną instytucją naukowo-dydaktyczną powołaną na Wydziale Filozofii Papieskiego Uniwersytetu św. Tomasza z Akwinu (*Angelicum*) w Rzymie w stulecie urodzin Jana Pawła II 18 maja 2020 r. Misją Instytutu jest refleksja nad najważniejszymi problemami współczesnego Kościoła i świata inspirowana życiem i myślą św. Jana Pawła II. Celem Instytutu jest więc nie tylko badanie dorobku Wielkiego Papieża, ale również myślenie

wraz z nim o najważniejszych sprawach kultury duchowej, a więc np. solidarności, miłosierdziu, sztuce chrześcijańskiej, miejscu Kościoła we współczesnym świecie czy kryzysie duchowym Europy.

Instytut jest współprowadzony przez Fundację Świętego Mikołaja (wydawcę Teologii Politycznej) i w całości finansowany przez prywatnych darczyńców z Polski.

Zapraszamy serdecznie do ich grona!

>> <https://teologiapolityczna.pl/jp2>